

med 1 Kr. om Ugen. Sukker, Petroleum, ja, næsten alt, hvad man skal bruge, er blevet dyrere, og jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at man har taget 3 Kr. af denne fattige Mands 8 Kr., siden Krigen begyndte. Nu spørger jeg den ærede Ordfører: Hvorledes hænger disse 8 Kr. sammen med Grundlovens § 82? Er der i hele Grundloven ikke nogen som helst Beskyttelse for denne Mands fattige 8 Kr.?

Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) tænker ikke paa denne Mand; jeg maa tænke paa ham. Den ærede Ordførers Ensidighed er hans store Styrke, den ærede Ordfører har aldrig set en Sag fra to Sider. Havde han det, kunde han aldrig være optraadt, som han gør. Thi det ved enhver af os, at saa snart man kan se en Sag fra to Sider, begynder man at blive mere usikker i sin Optræden. Men den ærede Ordfører optræder altid i denne Sal med en Sikkerhed, der forvisser mig om, at han aldrig har set en Sag fra to Sider. Naar han ser paa Bondens Rug, ser han ikke Daglejeren gaa hjem med sine 8 Kr. til Kone og Børn. Den ærede Ordfører kan svare paa mit Spørgsmaal om, hvad han mener om de 8 Kr. og Grundlovens § 82, eller han kan lade være, han kommer dog aldrig udenom dette Spørgsmaal. Fra den sydligste Spids i hans Valgkreds og til den nordligste Ende vil der ikke være et Sogn, en By, ikke et Hjem, hvor dette Spørgsmaal ikke vil komme frem, og man vil sige til ham: Du, som kræver, at der skal gives fuld Erstatning for Rugen efter den højeste Markedspris, hvad vil du gøre for den Daglejer med de 8 Kr., som paa Grund af de ekstraordinære Forhold berøves 3 Kr.? Jeg ser ikke, hvorledes den ærede Ordfører kan komme udenom dette Spørgsmaal, eller hvad fornuftigt han kan svare derpaa, thi han vil jo yderligere beskære disse 8 Kr. Han siger: Den Maksimalpris af 19 Kr. 50 Øre, som Indenrigsministeren har fastsat, er jeg utilfreds med, jeg vil have 21 Kr. — og hvis det var i Dag, vilde han rimeligvis have meget mere —, jeg vil yderligere have 30—40 Øre om Ugen pillet fra denne Daglejer, der gaar hjem med de 8 Kr. Og alligevel hævder den ærede Ordfører: Jeg er en Tilhænger af billigt Brød, jeg vil lige saa gerne som alle i andre have billigt Brød her i Landet. Men Forholdet er dog det, at han i dette Øjeblik kræver det indenlandske Brødkorn fordyret med yderligere 1½ Kr. Den ærede Ordfører kan være ganske overbevist om, at det Spørgsmaal, han her har rejst, og hvis

Rækkevidde han ikke drømte om, da han rejste det, vil blive ham og hans Venner en saare tung Klods om Benet at slæbe hen over den danske Jord. Thi den ærede Ordfører og hans Venner kan jo ikke klare sig med de faa Mennesker, der er interesserede i de høje Brøddpriser.

Den ærede Ordfører er i Dag en Tilhænger af den frie Handel, han priser den frie Handel i høje Toner, men kræver samtidig, at Staten skal foretage store Indkøb; samtidig med, at han priser den frie Handel, vil han altsaa have en statssocialistisk Indkøbsforretning. Den ærede Ordfører har slet ikke set, at disse to Krav staar til hinanden som Ild og Vand, de kan slet ikke forliges. Den ærede Ordfører ser slet ikke, hvilken forfærdelig Fallit den frie Handel har spillet i Øjeblikket, og at det er ganske urimeligt at paakalde dens Assistance. Vi har jo haft fri Handel for Havre, fri Handel for Byg og fri Handel for Majs — og Havre og Majs er steget endnu mere end Rug og Hvede. Den ærede Ordfører staar her og siger, at hvis Indenrigsministeren ikke havde truet med Maksimalprisen, ikke havde truet med at ville ekspropriere, vilde vi rimeligvis have haft meget lavere Kornpriser. Men tager vi de andre Varer, hvor der ikke har været Tale om Maksimalpris, ser vi, at den frie Handel slet ikke har kunnet holde Priserne nede. Hvis den ærede Ordfører gaar over til England — det er jo Frihandelens Land, det er den gamle Liberalismes gyldne Land —, vil han se, at der ikke der har været Tale om Maksimalpris, den engelske Regering har ikke truet med noget saadant; men tager han saa Børsberetningen for den 15. Juli, vil han se, at der telegraferes fra England: Hvede rolig, en Ladning 34 sh., en Ladning svømmende 35 sh., og tager han dernæst Børsberetningen for den 15. Januar, vil han læse: En Ladning 58 sh., en Ladning 56 sh. I dette Frihandelens gyldne Land, England, er altsaa Hveden steget fra 34 sh. til 58 sh., Prisen er næsten fordoblet. Og saa kommer den ærede Ordfører alligevel her og vil fortælle os, at hvis der ikke havde været Tale om Maksimalpris, kunde vi nu have haft meget billigere Brødkorn her i Landet, end vi har. Det er ganske uforstaaeligt, hvorledes man her i Danmark skulde kunne have det meget billigere, end man har det i England.

I Modsætning til den ærede Ordfører ønsker jeg Kontrol med og Regulering af den frie Handel. Det træffer sig saa heldigt, at jeg her kan sympatisere med Hr.